

AĞAÇLARIN RÜYASI

—
Türk
Edebiyatı
Roman
—

DK **100**
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

OYLUM YILMAZ

Oylum Yılmaz Eriş, İstanbul Büyükada'da doğdu. Büyükada İlkokulu ve İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. İlk romanı *Cadı* 2012, Duygu Asena Roman Ödülü'nü kazanan *Gerçek Hayat* adlı romanı ise 2017 yılında yayımlandı. 2020 yılında KulturaLitera Edebiyat platformunu kurdu. Londra'da yaşıyor.

AĞAÇLARIN RÜYASI

Yazan: Oylum Yılmaz

Editör: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 2023 / ISBN 978-625-6843-72-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

ağaçların rüyası

Oylum Yılmaz

Gülengül'e

aşk gemisi

*“Hiç kimse bir ada değildir.
Ne de bütünüyle kendisi.”*

Keşke bir şey olsa dedin, yalandan iç geçirerek. Çıt çıt çıt. Yüzüne bakanların dikkatini dağıtacak kadar sivri çeneni, bisikletlerimizin çıtından başka ses çıkmayan sokağın yemyeşil ağaçlarına doğru uzattın sonra: Fotosenteze ne dersin?! Kibirle gülüştük aynı anda. Atkuyruğu yapılmış iki kestane rengi saç öbeği yan yana dalgalandı. Çıt çıt çıt. Çeneni kaldırmakla yetindiğin, göstermek için elini uzatmaya bile tenezzül etmediğin ağaçlar, rüzgârsız ada öğleden sonrasının kıpırtısızlığında, yaprakları göz göz olmuş, ikimizi izliyordu. Ağaçlar insanları görürmüş çünkü...

Bir elimiz bisikletlerimizde, kalçalarımız tekerleklerin dönüşü eşliğinde sallanıyordu. Çıt çıt çıt. Gerçekten de bir şey olmuyordu; avuç içini dolduran tombul şakayıkları, sıcaktan bayılmış yaseminleri, açmak için akşamı bekleyen akşamsefaları, deniz yorğunları, çocukları öğle uykusuna yatırıp bir nefes almışları, sabah kahvesine doymuşları, akşam rakısına batıp çıkmışları, kimse, adanın hiç kimsesi yaz rahatından silkinip kendine gelmek istemiyordu. Öğle sıcağı hepsine yetiyordu. Çıt çıt çıt. İkimizin gençlik hevesi bile, bu öğle vaktinin bütün adanın üstüne inmiş

o sapsarı rüyadan perdesini aralayamıyor, tur yolundan gelen uzak fayton sesleri kapı önlerine uzanmış köpeklerin, bahçe minderlerinin üzerinde pinekleyen kedilerin tüylerinin içinde kaybolup sessizleşiyordu. Sadece çıt çıt çıt. Bir şey olmuyordu. Köşeyi döndük, sokak bitti.

Bir şey olmuyordu. Ama olacaktı. Yeterince gençsen eğer, bütün dileklerin gerçekleşmesi mümkünmüş çünkü. Hemen ertesi gün üstelik, sırf laf olsun, bir şey yapmak olsun, akşama iskele meydanında millete anlatacak bir hikâyemiz olsun diye hani, o eve girmeye niyetlendiğimizde, gerçekten de bir şeyler olacaktı. Sahi, kimin aklına gelmişti ilk? Birkaç gün önce görmüştük, bir deniz dönüşü, bizim evin hemen önündeki, iki katlı, içerlek bahçeli evin yaşlı sahibi, Madam Dina, büyük kızının en küçük oğlu, “dünyam dünyam” diye sevdiği biricik gözbebeği torunuyla, şimdi koskoca hoca olmuş hani, hah işte onunla birlikte evini kapamış, kim bilir neden, kimselere veda etmeden, bahçesinde top top açmış pembeli mavili ortancalarının, narin bir ısrarla üst kat balkonunu sarmış yasemininin sefasını süremeden, apar topar, yazın ortasında kendi yazının sonunu getirip İstanbul’a dönmüştü. Kimimiz bisikletlerin üzerinde, kimimiz kaldırıma oturmuş bir grup, kapı önü muhabbetinin ortasında Madam Dina’nın gidişine, öylesine, ilgisizce şahit olmuştuk. Madam da, doğrusu bu ya, karşı komşusunun bütün mahallenin oğlanlarını kapısına toplayan arsız kızının bu kalabalık arkadaş grubuna kafasını çevirip de bakmamıştı bile. Öylece kapayıp evini gidivermişti. İşte bu gidişin ardından birkaç gün ancak geçmişken, yine kapı önünde dikilip sıkılıyorduk ki aklımıza geliverdi. Bir eve gizlice girmek... Nasıl olurdu acaba? Yeterince genç olanlarda, yaşama hevesi denilen şey, sıkıntıdan kurtulma arzusuymuş çünkü. Gençecik hayata önce bir zehir gibi damlayıp yayılan, sonra da kendi içinde, bir yelpazenin kanatlarıymışçasına perde perde açılan zaman; her bir perdede sonsuzluğun rüzgârının dalgalandığı, sabahtan

öğlene, öğlenden ikindiye, gündün geceye dakikaların, saatlerin birbirini doğurup çoğalttığı o buhran... Akıp giden değil, anbean genişleyip büyüyen bu genç zamanın içinde sonsuzluğun rüzgârı estikçe, sıkıntı denen şeyin evi kaplayan toz zerrelere gibi körpe-cik bedenlere yayılması, sıkıntı bulaşan her zerrenin saflığı kötülükle buluşturması...

Ah evet, ölesiye sıkılıyorduk. Evet, kapalı bir eve girseydik. Evet işte, mesela Madam Dina'nın evine. Madam'ın neden apar topar gittiğini evdeki eşyalara bakarak tahmin edemez miydik? Kadının hayatını, çocuklarını, kocasının nasıl bir adam olduğunu anlardık böylelikle, kim bilir belki odalardan birinde bir sandık buluverirdik, eski aşk mektupları, yaşlı gözlerin artık net görmediği fotoğraflar, günbegün derin bir unutuşa teslim olmuş bir zihnin artık tam hatırlayamadığı, kalp kırıklıklarıyla dolu anılar çıkardı belki içinden. Belki kırık bir bebek, yırtılmış bir duvak, sararmış bir dantel parçasından hiç bilmediğimiz bir hayat hikâyesi seriliverirdi gözlerimizin önüne. Çirkin ve kıskanç bir genç kız olabilir miydi acaba Madam? Parası ve türlü entrikalarıyla yakışıklı erkek kardeşinin hayatını karartmış mesela, yeğenlerinin melek annelerinin adını sırf hasedinden kötüye çıkarmış, şimdi onların çocuklarına torunlarını diyor... Ya da öyle taze, öyle masumken, Kulüp'ün güzellik müsabakasında ikinciliği bile var, teyzesinin çirkin kızlarının gazabına uğrayıp sevdiğinden ayrılmış, istemediği bir adama verilip hayatını yarı deli bir ev kadını olarak geçirmiş. Bir tek o gençlik aşkını anımsattığı için de çok sevdiği akademisyen torununu gözetiyor, onun için yaşıyor, olmaz mıydı?.. En önemlisi de bütün bu gelişigüzel uydurulmuş, akla ilk gelen olası hikâyelerde, o kapalı evin içine hapsedilmiş bir sır gizleniyor olmalıydı. Bizi bekleyen bir sır. Geçmişte olan biteni ortaya serecek bir sır, ama nerede? O evin kuytusundaki hangi eşyanın içinde? Belki yine böyle hafif esintili, ay ışığının ağaçların gölgelerini karanlığın üzerinde dans ettirdiği bir ada

akşamında, çardağın altında fısıldanan iki söz ve elden ele geçen bir anahtarda; öfke ve çaresizliğin sarmaladığı, sinirden kaskatı olmuş bir bedene ait elin, harfleri ezercesine yazdığı o son mektupta; evladının terbiyesini karısına bırakmış, mülayim, hoşgörülü bir babanın kızının yanağında patlattığı tokatta; o tokadın patladığı yanaktan üzerine bir ismin baş harfi işlenmiş ipekli bir mendile düşen gözyaşında saklıydı aradığımız hikâyeye. Belki de, belki de. Ama illaki geçmişte, illaki o evde, bizim zamanımızın çok uzağında, bizden gizlenmiş, evlere kapatılmış, unutulmuş, kilitlenmişti ve bulunmayı bekliyordu sabırla... Sır ve hikâyeyi birleştiriyorduk şimdi kalplerimizde, ikisini birbirinden ayırmaz hale gelene kadar karıştırıyorduk. Geçmiş, sır ve hikâyeye, birleşip tek bir şey oluyor; bugünün, hiçbir özellik taşımayan hayatlarımızı aydınlatan bu çiğ ışığının altında koklanmayı bekleyen, renkli, davetkâr bir çiçek gibi açıyor, açıyor...

Bu zehirli çiçek açtıkça, onu koklamadan durmak daha da zor geliyor, ona doğru koşmamak için bir sebep bulamamaya başlıyorduk giderek. Bitmek bilmeyen bir yaz mevsimine hap solmuş, çocukluğumuzdan beri artık her evini, duvarını, ağacını, çiçeğini, sarmaşığını, kaldırımını, faytonunu, yoldaki tümseğini avcumuzun içi gibi bildiğimiz bu adanın içinde, bu gençliğimizin güzel mi güzel açık hava hapishanesinde ortak bir suçu üstlenmişçesine gıkımızı çıkarmadan duruyorduk işte. Artık göbek bağlarımızın iyiden iyiye zayıfladığı anne babalarımız işlerine gidip geliyor, bizden bir iki yaş büyükler üniversiteye giriyor, televizyonun yaz programları emekli teyzeleri bile açmıyor, eve kapanıp hep birlikte oynadığımız bilgisayar oyunları kabak tadı veriyorken; denize girmek, sokaklarda kapı önlerinde sürtmek ve bir türlü başlayamayan bir hayatın nöbetini tutmaktan başka bir şey yapamıyorduk. Hayat, o eski Amerikan dizisindeki danslı, müzikli, aşklı, sevimli bir gemi, ada da bu bir türlü gelmek bilmeyen gemiyi beklediğimiz ıpıssız bir deniz feneriydi. Bu

ıpıssızlık ortasında bilmediğimiz bir hikâyenin içine atılsak, çok muydum! Açık hava sinemasının filmlerini en az üç kere izlemiştik, bu senenin aşk eşleşmelerinin, gruplaşmalarının tadı çoktan kaçmıştı, kim kimle öpüşmüş yiyişmiş elleşmiş yatmış yatacak tahminleri yaz başında verdiği hazzın zerresini taşıyamıyordu. İskele meydanında, giyilecek en güzel, en sıra dışı kıyafetler giyilmiş, en pahalı parfümler sıkılmış, atılacak bütün havalar atılmıştı. Sadece müzik dinliyor, kendi dinlediğimizin dışında bir müziğin var olamayacağına yürekten inanıyor, çekme kasetlerle birlikte elden ele dolaştırdığımız birkaç kitapla yetiniyor, sıkılıyor, sıkılıyorduk işte. Peki hepimiz mi böyle düşünmüştük, aynı anda? Hepimiz mi böyle tutkuyla istemiştik o eve gizlice girmeyi? Hepimizin mi gözüne bu kadar yavan gelmişti kendi hayatlarımız da, kat kat açan o mis kokulu çiçeğe dokunmak, sırlanmış bir hayali hikâyenin içine koşa koşa girmek için yanıp tutuşmuştuk? Yok canım, hepimiz değil, sen elbette. Senin hevesin, senin ateşleyici isteklerin, bir şey hayal etmeye başlayınca sanki giderek ısınan bedenin, bedenin ısındıkça dalga dalga yayılıp herkesin başını döndüren o sıcak kokun, doyurulamayan yaşama arzun, bir türlü geçmeyen sıkıntın, gür kestane saçların. Sen Nihan, senin istediğin olsun, senin hevesin doysundu. Daha en başındayken bile, hepimiz biliyorduk, bu Nihan'ın hikâyesi. Peki, belki biraz da benim, Füsun'un olsun, hadi.

Girmeyi kafaya koyduğumuz evin hayali giderek genişledi genişledi de bir çocuk kitabında duvara tebeşirle çizilen o sihirli kapının önünde topluştık bu genişlik içinde. Kapalı bir evin kilitlenmiş loş odalarında bedenlerimiz gizliden gizliye ve mecburen birbirine değişirmiş gibi ortak bir hazla ürperiyorduk şimdi bu planı geliştirdikçe. Senin kokunu, evi hayal ederken attığımız her adımda daha çok içimize çekiyor, bu kokunun içinde büyülenmişçesine kalmak ve içinden hiç çıkmamak için artık o eve girmekten başka bir şey düşünemiyorduk. Tamam, ben varım,

dedin nihayet uzun bir sessizliğin ardından bana bakarak. Sanki, senin değil de benim ortaya attığım bir fikir vardı sanki bu dantelli, ceviz sandıklı, karşılıksız aşk sahneli nostaljik ada kartpostallarını andıran muhtemel hikâyeleri sen yaratmamış, sıkıntıyı geçirmenin tek yolu maceraya atılmaktır sözünü *Afacan Beşler'*in asi kız kahramanının tarzında, ayaklarını yere vura vura hepimizi harekete geçirmek için birkaç kez tekrarlamamış, sanki bir saattir evin hayali krokisini sen çizmemiştin. Üstelik sanki orada sadece ben vardım. Sanki, çok daha küçükmüşüz de, sana hadi gel gizlice şu kapalı eve girelim, kimseler görmeden kız kıza öpüşelim demiştim de, sen de uysal bir katılımla kendini benim planıma uyduruyordun. Ama şaşırmamıştım hiç. Seninle birlikte bir hayali yaşayabilmek için, onu kuranın sen olduğunu bilmezden gelmek gerektiği dostluğumuzun doğasında, seninle arkadaş olarak kalabilmenin, gözde kız arkadaş olabilmenin imzasız sözleşmesinde vardı. Paylaşmak yetmezdi değil mi Nihan? Senin en iyi arkadaşın, her zaman suçu bizzat üstlenmeliydi. Bu andan sonra artık herkes olan bitenleri, her şeyi benden bilecekti. İçinden geçeceğimiz sihirli kapıyı Füsün çizdi, diyeceklerdi. İçeri ilk ben girecektim. Ve başımıza gelecek her şey artık benim yüzümden, benim hatırıma gelecekti.

Bunu neden kabul ediyorum diye, bir kısacık an bile, düşünmedim biliyor musun Nihan? O vakitler sebepleri de, sonuçları da aynı anda düşünmediğimden mi? Kendi yarattığımız bir maceraya atılmadan hemen önce bunun heyecanını, parıltısını gölgeleyecek şeyi görmezden gelmek istediğim için mi? Doğrusu beni senin sebeplerinden başka bir şey ilgilendirmiyordu. Bir aşkın iniş çıkışlarına kendimizi bırakır gibi birlikte okuduğumuz kitapların hikâyelerine, kahramanlarına karışırken nasıl hissediyorsam, senin yanında da öyle hissediyordum çünkü. Soluğumu kesecek kadar kendimi içinde hissettiğim bir hikâye, ama benim hikâyem değil; neredeyse tüm benliğimle kendimi özdeşleştirdi-

ğim bir kahraman, ama Füsun o kahraman değil. Kitap okumak hatta daha da iyisi, film izlemek gibiydi biliyor musun Nihan seninle arkadaş olmak. Nihan gibi, ama değil...

Senin, planı ortaya serip yüreklerimizi cesaretlendirmek, arzularımızı ateşlemek için onca çabaladıktan sonra, bütün bunlarla hiç alakan yokmuş havalalarına girmende, kimsenin fark etmediğinden emin olduğum gizli bir akıl da görüyordum diğeryandan. Son anda kimse vazgeçsin istemediğini için, buyur madem çok istiyorsun sen gir, denmesin diye, küçük bir önlem alıyordun kendince. Fitili ateşleyip yangını başkasına çıkarttırıyordun işte. Ah nasıl da hayrandım Nihan ben bu akla! Yangını bana çıkarttırıyordun ama ateşin içine birlikte girecektik ya, yeterdi bu bana. Çünkü arkadaşlığı aşktan ayıran incecik bir çizgi vardı. Bunu senden öğrenmiştim. İnsan ne kadar severse sevsin aşkın hep ötekisi olarak kalıyordu. Aşk hayran olunan birine duyulan sonsuz bir arzuydu, ama bu sonsuzluk, nasıl bir sonsuzluksa, kısa süre içinde bitiveriyordu. Gün geliyor, önünde sonunda insan aşkı hep kendine feda ediyordu. Ama arkadaşlık öyle değildi. Arkadaşlık, içine girip yerleşilen sonsuz bir hayranlıktı. Ve ne tuhaftı ki insan orada hep kendisi, hep iki kişi olabiliyordu. İnsanlar en çok arkadaş olduklarında ağaçlara benzerlermiş çünkü Nihan. Hem her şeyiyle biricik, bir başına kendisi hem de aynı anda tıpkı diğeryeri gibi.

Gece değil, gündüz yapmaya karar verdik, hatırlıyor musun? Tam öğlen vakti, milletin ya denizde olduğu ya da evde iyice mayıştığı saatlerde, öyle alelade bir şey yapıyormuşçasına girecektik Madam'ın evine. Hem bir gören, soran olursa, cevaplarımız da hazır olurdu, komşumuzdur, yaşlı teyze, merak ettik bir ses geldi içerden diyecektik. Hepimizin kim olduğu, nerden geldiği belliydi değil mi, adada, bu herkesin birbirini tanıdığı, birbirine güvendiği yerde kim şüphelenirdi bizden, hırsızlıktan falan. Aslında bunun için plan yapmamızın bile gereksiz olduğunu

birbirimize kanıtlaya kanıtlaya, giderek cesaret buluyorduk. Kalın perdeleri çekili, yatakları, koltukları yerlere kadar örtülü, kapalı bir evin, öğle güneşinin girmediği loş odalarında birbirimize sürtünerek gizlice bir şeyler yapacak olmak hayalinin; başımıza gelecek bir şeyi beklemek yerine, kendi irademizle gerçek, elle tutulur bir şeye dönüşmesi ihtimali, öylesine karşı konulmaz bir hal almıştı ki artık, ev yanıyor bile olsa içine koşarak girecek kadar tutuşmuştuk. Bu kimsenin canını yakmayacak planın ateşi, yaşama hevesimizin o sonsuz sıkıntıyla iç içe girdiği, hani içimizdeki saflıkla kötülüğün birbirine bulaştığı o yerde yandı, parladı üç gün boyunca.

Bizim evin sokağından ayrılamıyor, kapı önünde gözlerimizi Madam'ın evine dikmiş, evle ilgili hayallerimizi, heveslerimizi genişletiyor, hikâyelerimizi süslere boğuyor, birbirimizi birileri bizi tembihlemiş gibi dura dinlene cesaretlendiriyorduk. Bir başkalık gelmişti üzerimize. Yürüyüşlerimiz değişmiş, bakışlarımız parlamıştı. Kendimizi olacıklardan koruyup kollamak için birbirimizin üzerine eğilerek düşünüp konuşuyorduk durmadan, sanki bizi bütün dünyadan kalın bir çizgiyle ayıracak bu plan yüzünden, bütün dünyadan birbirimizi sakınmak istiyorduk. *Afacan Beşler Tatilde, Gizli Yediler, Perili Ev, Serüven Adası* kitaplarını bulup çıkarıp işi sulandırmaktan ya da Hollywood korku filmlerindeki ilk kim ölecek tahmini yapma eğlencesine dalmaktan kendimizi alamıyorduk. Ev bakışlarımızda gitgide eskidi, şakalar dillerimizde yavanlaştı üç gün sonra. Zamanı gelmişti.

Madam'ın içerlek bahçesine umursamaz tavırlarla, neredeyse patırtılı denecek bir hayhuyla girdik hep beraber. Bu, planın bir parçasıydı. Doğal davranacaktık. Bahçe kapısını bile neredeyse bütün sokağı ayağa kaldıracak bir gürültüyle kapatıp konuşa gülüşe içeriye doluştuk. Sokakla ev arasında, bahçenin tam ortasındaki tüm gözlerden uzak o yere geldiğimizde bütün gösterişimiz söndü tek tek, omuzlarımız çöktü, abartılı sırtışlarımız yüzleri-

mizde dondu teker teker. Eski evin sokaktan yaseminlerle öbek öbek uzaklaştığı tam bu yerde sahne bitmiş, perde kapanmıştı. Sahne solarken suça ortak olma bilgisi acı ve yorgunluk bilmez genç gövdelerimizin her zerresine ulaştı. Yeterince gençseniz, yeterince bilmek bile sizi durduramazmış ama. Hareketlerimiz yavaşladıysa da kapının önüne gelene kadar duraksamadan yürüdük yine de. İçimizde en güçlü kuvvetli olanın çift kanatlı, kırmızı-yeşil vitraylı kapıya attığı neredeyse zarif denecek bir omuz ve işte içerideydik. Geniş bir sahanlığın ardından bize suskun hayaletler gibi bakan üzerleri beyaz çarşaf örtülü koltuklarla, masalarla, zigon sehpaarla karşı karşıya kalıverdik. Soluğumuz kesildi bir an. Zaman da bizle birlikte korktu sanki, küçüldü, büzüştü, yok oldu ve küçük, zayıf tiktaklarla atmaya başlayan bir duvar saati olup geri geldi sonra; girişin tam karşısında duvara asılmış bizi bekliyordu.

Elleri kolları idare edilmeyi unutulmuş kuklalar gibi, kâh temkinli, kâh sarsak adımlarla içeri girdik birer birer. Sen ve ben tek bir gövdemiz, tek bir bakışımız varmışçasına yan yana, neredeyse kucak kucağa, nefes alış verişlerimiz hızlı, adımlarımız ağır, herkesin en arkasında kalmıştık. Beyaz sabuna karışmış keskin bir naftalin kokusu ikinci bir kapı olmuş, önümüzde dikilip durdurmuştu ikimizi kısacık bir an için. Bu, aklımızdaki hiçbir hikâyeye uymayan uyarıcı koku bulutunun içinden geçebilmek için birbirimizden güç alıyorduk. Birlikte birkaç adım attıktan sonra, sen bir rüyadan uyanırcasına ikimizin yarattığı o tek gövdeden ayrıldın, görünmez eller boğazını sıkıyormuş gibi acıyla kısılan bakışlarını kendine, girişteki eski portmantonun aynasından bakan o ikinci Nihan'a diktin. Bu bakış daha tam netlik kazanamadan bir hayalet yumruk gelip karnını bulmuşçasına aniden portmantoya yaslanarak iki büklüm oldun. İncecik ama hep güçlü ve sağlıklı görünen bedenini zorla dikleştirmeye çalışırken aynanın gerisinden sana bakan soru dolu gözlerimle karşılaştın.

Bir elinle portmantoya tutunarak yavaş yavaş dikildin sonra ve sana uzanan kollarıma yetişemeyip olduğun yere yığılmadan hemen önce, portmantonun üzerinden aldığın minik kurmalı saatin düşme sesine karışan sesin, kapının önünde biraz önce uyanıp da kurtulmaya çalıştığım o rüyanın içinde dolaşan uğursuz bir fısıltı oldu, gelip beni buldu: “Hastalanmış. Çok ama çok hastaymış, onun için gitmiş.”

yalanın ışığı

*“Öyleyse asla haber gönderip sordurma
Çanlar kimin için çalıyor diye;
Onlar senin için çalıyor.”*

“Bir eve daha gireceğiz. Bu defa hiç ama hiç tanımadığımız birinin evine. Sadece ikimiz. Başka çaremiz yok!”

Küçük, karanlık bir odanın içinde senin başucuna oturmuş, gözlerimi geceye dikmiş, kararımı sana değil de geceye bildiri-yormuş gibi dramatik bir ifadeyle boşluğa bakıyordum. Yapmak-tan çok, ne yapacağımıza karar vermiş olmak en az Dina'nın evi-ne girme arzusunu ilk hissettiğimiz zamanki gibi haz veriyordu. İlk defa gerçekten rolleri değişmiştik seninle. Sen biçare, sessiz, öylece yatarken; ben karar veriyor ve seni çekip çeviriyor, seni iyileştiriyor, seni yönlendiriyor ve işte kalbimin en derininde bir yeri hazla titretiyordu bu kelime, yönetiyordum! Karanlığın için-de hafif bir iniltiyle uysalca başını sallaman, yay gibi gerilmiş be-denimi daha da dikleştiriyordu. Girecektik! Başka kapalı evlere de girecektik; o televizyon yarışmasında olduğu gibi sırrına erişilen her giz yeni bir sırrı işaret edecek, bilmeceler çözüldükçe kutu içindeki anahtarlar hep başka bir kutuyu açmaya yarayacak, ma-cera devam edecek, hayat başlayacaktı! Sanki hiç bilmediğimiz

o evlerden birine şimdi girecekmiş gibi, bir karar yerimden fırladım. Büyük bir ciddiyetle komodinin üzerinde duran mumları yakmaya başladım. Anne ve babalarımızın salonlarını, oturma odalarını televizyon ışığıyla doldurdukları evlerinde, odalarımıza kapanıp mum yakmak bu yazın en eksantrik faaliyetiydi bizim için. Mumların kendinden başka her şeyi gölgelerde bırakan soluk ışıkları çocuk odalarımızda kurduğumuz gençlik hayallerini nasıl da alevlendiriyordu. İzlemeye doyamıyorduk.

Senin içeride bir an kendinden geçmen ve bunun grup içinde fark edilmesi ama neyse ki çok da önemsenmemesinin dışında, neredeyse güle oynaya çıkmıştık aslında o gün Madam'ın evinden. Kısacak bir süre büyülenmiş gibi evi hiçbir şeye dokunmadan gezdikten sonra içimizden birinin koridorda duran bir vazoya çarpıp kırması büyüü bozmuş, elimizin değdiğini alıp bir iki kurcalayıp sağa sola atmış, çerçeveli resimlerden yatak odasındaki sandığa, mutfaktan genişçe bir kütüphaneyle kaplı çalışma odasına hemen her şeyin sıkıcı, aşırı derecede demode olduğuna karar vermiş ve arkamızda kilidi bozulmuş bir kapı bırakarak evi terk etmiştik çabucak. Boşa çaba diyecekti bizden başka herkes sonradan, sıkıntımız hafifler diye biraz, işte o kadar. Bizse eve girerken olduğu gibi yine tek bir beden parçalarıymışçasına birbirimize yaslanarak en arkada çıkmış, sahte bir umursamazlık takınarak grubu başımızdan savıp senin karmakarışık odana kendimizi zor atmıştık. O zamandan beri, yani tam bir haftadır yatıyordun Nihan, işte böyle, ateşler içinde. Annenle baban meraktan çıldırmış, doktorlar bir hastalık bulamamıştı. Kapı arkasından doktorun, nihayetinde gençtirler hanım, türlü hevesler, hayal kırıklıkları böyle yatağa düşürebilir, üzerine varmayın, ateşini kontrol altında tutun yeter, dediğini duymuştum. Bu, rahat bırakılacağımız anlamına geliyordu. Öyle de oldu. Hiç bırakmadım seni, annenin "Evladım seni de evden beklerler" diye üstü kapalı kovmalarına rağmen direndim, bırakmadım. Sen kendine

Çünkü arkadaşlığı aşktan ayıran incecik bir çizgi vardı. Bunu senden öğrenmiştim. İnsan ne kadar severse sevsin aşkın hep ötekisi olarak kalıyordu. Aşk hayran olunan birine duyulan sonsuz bir arzuydu, ama bu sonsuzluk, nasıl bir sonsuzluksa, kısa süre içinde bitiveriyordu. Gün geliyor, önünde sonunda insan aşkı hep kendine feda ediyordu. Ama arkadaşlık öyle değildi. Arkadaşlık, içine girip yerleşilen sonsuz bir hayranlıktı. Ve ne tuhaftı ki insan orada hep kendisi, hep iki kişi olabiliyordu. İnsanlar en çok arkadaş olduklarında ağaçlara benzerlermiş çünkü Nihan. Hem her şeyiyle biricik, bir başına kendisi hem de aynı anda tıpkı diğeri gibi.

Füsun ile Nihan, Büyükkada'nın sıcak yaz aylarında adadaki kapalı evlere girmeye başlarlar. Nihan evlerden elinde eski birer saatle, bitap halde çıkar. İki yakın arkadaşın gerilimli macerası metruk Büyükkada Rum Yetimhanesi'ne doğru ilerler. Füsun ile Nihan'ı yetimhaneye çağırın, zamanda saklı bir sır vardır. Füsun bu sırrı açığa çıkarmaya çalışırken Nihan iki yetimin hayaletinin arkasından sırra kadem basar.

Ağaçların Rüyası adada, ağaçların kuytu loşluklarında okuru merakla, gerçeğe hayal arasında dolaştıran büyümlü bir roman. İki genç kızın dostluğu, aşkı, cinselliği, kimliklerini keşfedişlerinin hikayesi Oylum Yılmaz'ın usta kaleminden...

